

Quisling fikk Himmler til å frigi de norske fanger

Og henvendte seg til grev Folke Bernadotte da Terboven nektet transportmidler

Nok et blikk bak kulissene med Finn Støren som cicerone

Matutdeling i tysk fangeleir

Ministerpresident Quislings «uoffisielle utenriksminister» konsul Finn Støren besøkte i slutten av juli 1944 Tyskland, hvor han blant annet, etter oppdrag fra Quisling, skulle forsøke å gjøre en innsats for å hjelpe de deporterte norske studenter og andre politiske fanger. Den innsats som Quisling og hans medarbeidere gjorde på denne front tør vel være ukjent for de fleste etter den nedrakningspropaganda som har vært drevet og det kan derfor ha sin spesielle interesse med Støren som kilde å berette litt om disse ting.

Støren skriver i sine etterlatte papirer om Berlinbesøket bl. a.:

Jeg hadde et temmelig stort program for mitt opphold denne gangen. På grunn av store og stigende luftbombardementer av de tyske byer, hadde vi

Quisling fikk Himmlers samtykke til frigivelse av de norske fanger i Tyskland — — —

hjemme i Norge fått mangfoldige henvendelser fra de deporterte studenters pårørende med forespørsel fra engstelige foreldre om det kunne gjøres noe for at studentene kunne komme til å bo på et sikkert sted. Dette var selvsagt lettere sagt enn gjort, fordi det praktisk talt ikke fantes noe sikkert sted i Tyskland lenger. Det beste ville derfor være om vi kunne få studentene tilbake til Norge, og dette spørsmål tok jeg da straks opp med Reichssicherheitshauptamt. Studentene sorterte, ble det sagt meg, direkte under Himmler, som var interessert i at de fikk et godt underhold. Man erklærte straks at han ikke ville motsette seg at studentene kom hjem til Norge igjen. Dette var jo gledelige nyheter, og jeg fremsatte derfor straks forslag om at alle norske politiske fanger i Tyskland skulle sendes hjem. Det ble sagt meg at også dette forslag ville bli overveiet med velvilje. Jeg kunne, ble det sagt, vente et imøtekommende svar også på denne henvendelse, men først måtte saken studeres.

Da jeg kom hjem til Oslo fortalte jeg selvsagt straks ministerpresidenten om de resultater jeg hadde oppnådd i Berlin. Og Quisling var i særlig grad tilfreds med at det var utsikt til eventuelt å få studentene og de politiske fanger hjem.

Jeg hadde ikke vært hjemme mere enn en måned, så fikk jeg beskjed fra Berlin om at Himmler ikke hadde noe imot at studentene og de politiske fanger

ble sendt hjem til Norge, men forutsetningen var at vi (de norske myndigheter) måtte sørge for transportmidlene hjem.

Her stod vi selvsagt overfor et vanskelig problem. Den eneste offentlige instansen som var i besiddelse av transportmidler i større omfang var Arbeidstjenesten og dessuten hadde vi Schøyens busselskaper som eventuelt kunne organisere den vidløftige sak.

Jeg diskuterte saken med Quisling, som sa at han skulle ta den opp med Terboven. Dessverre viste det seg at Reichskommissar var temmelig negativt innstillet. Han hadde meddelt Quisling at han slett ikke gjerne så at disse fiendtlig innstilte mennesker kom tilbake til Norge, hvor det var vanskeligheter nok fra før. Han hevdet også at Arbeidstjenestens materiell ikke kunne anvendes for formålet.

Da Terboven på denne måte motsatte seg planen, fremkom vi med et forslag om at studentene og fangene forøvrig ikke skulle bringes hjem til Norge, men at vi kunne søke om oppholdstillatelse for dem i Sverige.

Det varte lenge før vi fikk noe svar fra Reichskommissar på dette forslag, og da det endelig kom, beklaget han at det heller ikke kunne gjennomføres fordi det ikke fantes nok bensin i Norge til å gjennomføre transporten. Likeså ville kommunikasjonene i Norge lide sterkt ved at man trakk så mange busser ut av trafikken.

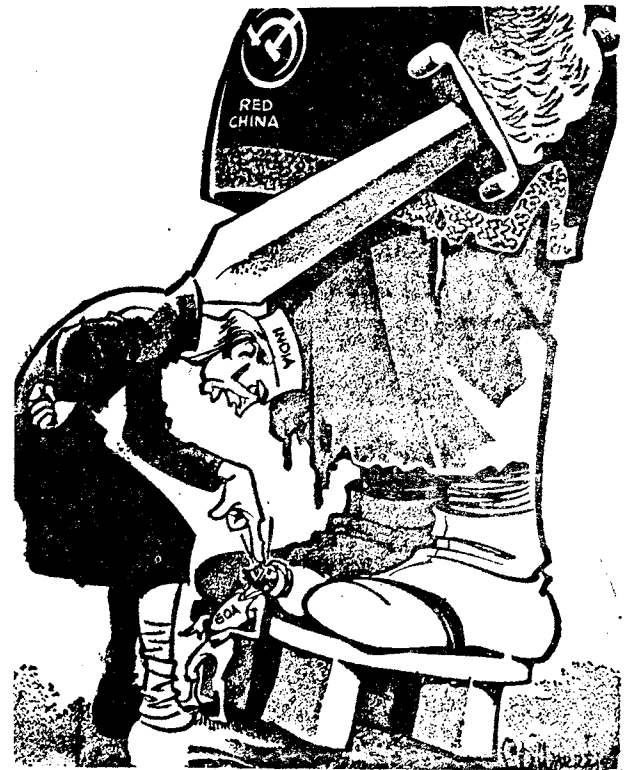
Med andre ord: Terboven var en absolutt motstander av frigivelsen, og vi ble klar over at

— men Terboven fikk hindret det — — —

DEN GULE FARE

Slik det amerikanske tidsskrift «Truth Seeker» ser den

APROPÓS TIL DAGENS SITUASJON

I forbindelse med de krigerske begivenheter mellom Kina og India kan det ha sin interesse å gjengi en artikkel i det amerikanske tidsskrift «Truth Seeker» om «Den gule fare». Artiklen er skrevet av R. E. Ward og følger her i oversettelse:

Kineserne har skapt vanskeligheter for USA gjennom lang tid. En ser nå tilbake på «den gule fare» fra nittiårene med en viss spøkefullhet, vesentlig fordi det dreier seg om så fjerne tider, men «den gule fare» av idag i form av kinesisk kommunisme og overbefolkning er ikke noe å le av.

Midt i det nittende århundre, like etter at det ble oppdaget gull i Kalifornia kom det tusenvis av kinesere inn i dette land i den hensikt å skape seg en formue på gullfeltene. Mange av dem gjorde det og vendte tilbake som rike menn til Kina, hvor de oppnådde makt og myndighet blant sitt eget folk. Andre, som også skapte seg formuer på gullfeltene forble i USA og flyttet tvers over landet til andre amerikanske byer,

hvor de opprettet kolonier som vi nå kaller «Chinatowns». Hele dette stykke historie er fylt av vanskeligheter og problemer forårsaket av kineserne.

For det første arbeidet kineserne, som var vant til den lav-

(Forts. side 6.)

— og så ble Folke Bernadotte kjøpet inn

han ville legge alle hindringer iveri for å få gjennomført vår plan.

Et stykke ut i oktober 1944 fikk vi gjennom våre spesielle kanaler vite hvor betydningsfullt Norge plutselig var blitt i

(Forts. side 8)

«Kjærlighet på kommando»

I en tid da så mange som vakt burde være sitter muse-
stille og lar løgn og fornærmelser regne ned over både seg
selv og kameratene, er det befriende å lese dette innlegget
i «Farmand» av den tidligere Waffen SS-mann Ole Brunæs:

Herr redaktør.

Den vest-tyske filmen «Bräute des Führers», på norsk «Kjærlighet på kommando», går for tiden i Oslo. Den utgir seg å være en dokumentarfilm om foreningen «Lebensborn» som ble opprettet i 1935.

Gjennom en enkel handling forteller den om hvordan «rase-rene» tyskere under nazi-regimet ble kommandert som avls-okser til dertil innrettede stats-bordeller for å sette barn på oppfanatiserte piker fra «Bund Deutscher Mädel», i den hensikt å skaffe Hitler en stamme av særlig høyverdige «germanere». Frukten av disse forbindelser, barna, ble overtatt av spesielle statlige oppfostringsanstalter. Filmen forteller videre hvordan soldater fra Waffen-SS utryd-det polakker hvis barn hadde et «nordisk» utseende, hvorpå disse barn ble overført til «Lebensborns» barnehjem for oppfostring i den rette «german-ske» ånd.

Alt dette er i og for seg ikke særlig nytt. Bøker og tidsskrifter har bragt lignende skildringer tidligere. En av bøkene danner da også grunnlaget for filmen. Det nye er så at historien er blitt filmet — og at filmen foregir å være en dokumentar-film, bygget på dokumenter fra «Institut für Zeitgeschichte» i München.

Men denne «dokumentarfilm» bygger ikke på dokumenter. Det nevnte, — forøvrig meget seriøse — institutt har uttrykkelig frabedt seg å bli tatt til inntekt for filmen. Filmens pro-dusent Arthur Brauner, har for-lengst offentlig måttet innrømme at de dokumenter han an-fører, ikke eksisterer.

Et dokument av virkelig be-tydning i saken «Lebensborn» er av naturlige grunner utelatt, nemlig frifinnelsesdommen ved Nürnbergdomstolen. — (På grunn av de rykter som ble satt i omløp etter krigen, ble nemlig «Lebensborn» ganske riktig an-klaget for rasebordellvirksomhet).

Meldinger om opptøyer ar-rangert av tidligere SS-folk, rettet mot filmen, ble i sin tid distribuert over hele verden, også til norske aviser. Disse meldinger er blitt dementert av de tyske myndigheter.

Det eneste som således er blitt dokumentert i forbindelse med denne filmen er at den er et usedvanlig ondsinnet forsøk på å skape sensasjon på bekost-ning av mennesker som idag enten ikke kan, eller bare me-get vanskelig kan verge seg.

*

Foreningen «Lebensborn e. V.» ble opprettet i 1935. Navnet betyr «livskilde».

Verdenskrig og fødselsunder-skudd skapte i mellomkrigs-årene problemer i flere europé-iske land og voldte adskillig be-kymring hos befolkningsstati-

stikere og myndigheter. Tys-kerne, som regnet med at det forekom bortimot en halv mil-lion kriminelle aborter om året i Tyskland, satte meget inn på å nå frem til positiv løsning, blant annet med oppmuntring til tidlige ekteskan og oppmun-tring til barnerikdom i familien for eksempel gjennom skatte-politikken.

«Lebensborn» tok opp dette arbeidet på foreningsbasis. For-eningen hjalp til å få friske vor-dende, ugifte mødre til å velge å føde sine barn, fremfor å vel-ge svangerskapsavbrytelser i form av kriminell abort. «Lebensborn» opprettet til disse formål i alt 18 fødselsstiftelser. Det var moderne klinikker med alt nødvendig utstyr, leger og pleiersker.

Alle medlemmer kunne la sine hustruer føde sine barn i disse klinikker. (Alle offiserer i Waffen-SS var obligatoriske medlemmer, dessuten var det en stor gruppe frivillige med-lemmer). Likeledes kunne ugif-te vordende mødre her få et fristed, hvor de kunne få den hjelp de trengte før, under og etter fødselen, opplæring i bar-nestell, gratis barnetøy, juridisk hjelp o.s.v.

Forutsetningen var, i motset-ning til hva filmen påstår, at barnet ble tatt hånd om av foreldrene; hvis moren var ugift, at hun ble skaffet muligheter til å beholde det. Hvis det var umulig for moren å gi barnet et skikkelig hjem, ordnet «Lebensborn» med fosterforeldre eller adopsjon. Foreningen anså familien som eneste brukbare miljø for barna. Ikke i noe til-felle skulle stat eller institusjo-ner overta dem.

Finansieringen var helt og holdent medlemskontingent og pensjonspris. Staten ga ikke en pfennig. Kontingent og pen-sjonspris ble stipulert etter inn-tekt. Oppholdet var altså ikke gratis, men friplasser ble utdelt. Det kan forøvrig henvises til domstolen i Nürnberg, som ikke alene avsa frifinnelsesdom, men også betonet foreningens positi-ve og sosiale karakter.

Dette er de dokumentariske kjensgjerninger om «Lebens-born», som var et forsøk på en positiv løsning på et problem Tyskland slett ikke var alene om. Det er beklagelig at sensa-sjonshungrige filmprodusenter tar opp et slikt emne istedenfor å ta opp et av de mange virke-lige problemer Hitlers Tyskland har etterlatt seg.

Av hensyn til de ugifte mød-re, var det ingen blest omkring «Lebensborn». Nettopp dette har uansvarlige journalister og filmfolk utnyttet, fordi kvin-nene saken angår, ofte vanske-lig kan verge seg. Og de selger frekt denne svindelen videre til Norge, hvor så mange mangler forutsetninger for å avgjøre hva som er sannhet og hva som er løgn i denne saken.

Bærum. Ole Brunæs.

Dystert minne.

Den norske presse har som rimelig kan være tatt sterkt del i den fryktelige skibskatastrofe da Stavangerskes «St. Svithun» gikk ned og ca 40 mennesker omkom. Pussig nok er det bare VG som — forøvrig uten å nevne forbryternes navn — minner om at selskapets første «St. Svithun» under okkupasjo-nen ble brutalt senket av engel-ske fly. Det var i 1943 og denne innsats av «våre allierte» kostet 43 mennesker livet.

Å gi avkall på —

I en leder skriver VG om de amerikanske baser i Euro-pa at «Norge har gitt avkall på fremmede baser, på atom-våpen og raketter ut over de rent defensive med et par miles rekkevidde».

Hvis dette er sant, hvis man har gitt avkall på alt det som overhodet gjør et medlemskap i NATO mulig, så burde man ta den fulle og hele konse-kvens og gi avkall også på NATO. Slik som Sverige.

Nydelige allierte

Midt oppe i den Kuba-af-fære som truer hele verdens-freden, kan det ha sin inter-esse å friske opp hva presi-denten for den amerikanske sjømannsorganisasjon Joseph Curran uttalte like før krisen ble aktuell. Han beskyldte rett ut amerikanske skibsredere for å la sine skib under frem-med flagg bringe varer fra Sovjetsamveldet til Kuba. Det skulle sannelig ikke forundre oss!

A. L.:

Ranbemerkinger til rettsoppgjøret

PER VOGT:

— Om Paul Hartmanns bok — «Bak fronten»: Det tør være men-neskealdre siden en bok har satt sinnene i slikt opprør. Paul Hartmanns personalhistoriske dagbok er egnet til å gjøre flere mennes-ker rasende enn noen bok jeg kan huske å ha sett på norsk. — (Far-mand).

PAUL HARTMANN:

— Paul Hartmann er ikke pro-fesjonell politiker. Han lever i be-ste velgående, full av god sam-vittighet og vil huskes for sin ær-lighet. Han skriver for eksempel fra regjeringskonferanse 21. fe-bruar 1945: Wold bragte frem et pussig spørsmål som var kommet fra Finnmark. Der fantes det statspensjonister som var nazis-ter. Spørsmålet var om pensjone-ne skulle stoppes. Det er nokså på det rene at det ikke er noen lovlig adgang til å gjøre dette, men det ble likevel enstemmig besluttet at man skulle stoppe utbetalingene. (Bak fronten, s 353)

— Hartmann fra Regjerings-konferanse 12. 12. 1944. — Wold la bl a frem forslag til ny straf-felov om landssvik, hvori han helt har fulgt hjemmefrontens linje, delvis kontra Schjødts komite. Jeg var helt enig med departemen-tet. — (Bak fronten, s. 314).

— Emigrantenes erkjennelse at det «ulovlige styre» i Norge mest var en talemåte til bruk ved sinte an-ledninger — fremgår av Hartmanns bemerkninger fra regje-ringskonferanse 18.2.1944: - Lang diskusjon om et forslag fra Wold om regjeringens stilling til okku-

pasjonslovgivningen i Norge. Wold har erkjent det som jeg hele ti-den har vært på det rene med, at det var ganske umulig for oss herute å gjennomgå hele lovgiv-ningen hjemme under okkupa-sjonen og treffe bestemmelse om hva som skulle bli stående og hva som skulle oppheves — (Bak fron-ten, s. 169).

— Fra regjeringskonferanse 18. 4. 1944: — Frihagen bragte frem et tidligere forkastet forslag om 5000 pund sterl. til innkjøp av engelsk skjønnlitteratur til salg gjennom bokhandlerne i Nor-ge ved hjemkomsten. Forslaget var ved forrige gangs behandling enstemmig forkastet, men Friha-gen hadde etter en kraftig hen-stilling fra Sommerfelt tatt opp saken på ny. Forslaget ble varmt forsvart av Hjelmtveit og støttet av Sunde. Jeg fastholdt mitt tid-ligere standpunkt, da jeg ikke kunne innse at vi kunne avse va-luta til disse ting. Statsministeren grep meget lidenskapelig inn mot forslaget, som ble forkastet mot Frihagens, Sundes og Hjelmtveits stemmer. — (Bak fronten s. 188 —89).

— Fra regjeringskonferanse 29. 7. 1943: — Senere under konfe-ransen gå Ystgaard som var kom-met tilbake fra Amerika, en over-sikt over Hat Springs-konferan-sen, utenat man ble klok på at det egentlig var utrettet noe som helst der. Han kom inn på sitt yndlingstema om å sende 50 000 kuer til Norge. Han mente man måtte ta imot disse kuene når norskamerikanerne ville forære dem. — (Bak fronten, s. 93—94).

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

9.

Falt i øst i kampen for Europa

Otto Normann Kristiansen, Ørje
f. 12. 1. 20. f. 16. 4. 42

Ragnvald Levang, Drammen
f. 28. 11. 20. f. 18. 7. 42

Erik Lie, Lillestrøm
f. 12. 2. 21. f. 12. 2. 43

Arnt Hansen Lee, Haugesund, Hænsfoss
f. 22. 7. 12. f. 9. 4. 43

Laila Gunnar Overt, Midum
f. 15. 4. 21. f. 18. 11. 43

Ernst Rudin, Askim
f. 23. 4. 21. f. 22. 4. 42

Knut Skjerve, Drammen
f. 14. 8. 05. f. 1. 3. 43

Knut Stangebråthen, Halden
f. 20. 3. 22. f. 11. 7. 42

FOLK OG LAND

HAVHENGIG URBAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Norge og Cuba-affæren

Hva vi mener om Kuba-affæren?

Så hurtig som begivenhetene skifter i det store taktiske spill mellom USA og Sovjetsamveldet er det sannelig ikke godt å ha noen mening som er up to date om det som skjer for en publikasjon hvor redaksjonen må avsluttes en uke før utgivelsesdagen. Vi ønsker heller ikke å legge sten til byrden for de partipolitikere som er ansvarlige for at Norge er blitt deltager i det farlige spill i en stund da eksplosjonen kan komme hvert øyeblikk. Å gjøre opp det regnskapet får bli en sak for dem som eventuelt måtte overleve, i motsetning til fiva som skjedde i 1940.

Når vi nevner 1940 i den forbindelse, så er det fordi det naturligvis går en ubrutt linje fra 1940 og frem til idag. Dengang førte partipolitikerne et land som var gjort forsvarslost, gjennom et ansvarsløst renkespill bak folkets rygg, inn i en verdenskrig og påførte oss fem års okkupasjon av fremmede soldater. Det var heller ikke politikernes skyld at vi i forhold til andre land slapp så uhyre billig fra det, og kunne ha sloppet enda billigere hvis ikke de samme politikere i eksil hadde sloppet løs en folkerettsstridig, unyttig og meningsløs partisankrig over de hjemmeværende landsmenn. Til gjengjeld kjøpte de ansvarlige seg fri ved å ofre dem som hadde hindret den verste katastrofen.

Under de forberedelser som pågår for å få istand den tredje verdenskrig driver de samme partipolitikere et nytt spill som ikke er mindre farlig. Denne gang har man sikret seg krigsdeltagelse på forhånd, har splittet Norden og har bragt Sverige og Finland i en uholdbar situasjon. Hvem skal så bli syndebukker denne gang når regnskapet skal gjøres opp?

Kuba-affæren burde etter vår oppfatning være en kraftig vekker for det norske folk hvis den da ikke fører til at vi vekkes av atomeksplosjonene. Den burde påny vise oss at vår vei må og bør være Nordens vei, slik den er trukket opp i svensk vepnet nøytralitetspolitikk.

Vi skal ikke her innlate oss på å dømme amerikansk utenriks- og krigspolitik. Alle er naturligvis klar over at USA i Kuba-affæren har handlet stikk i strid med folkeretten, at det ikke bare har begått overgrep mot en liten selvstendig stat, men også krenket havenes frihet. På den annen side kan det naturligvis sett fra et amerikansk synspunkt sies endog særdeles meget til fordel for at en bruker makt istedenfor rett. USA vil ikke ha en fiendtlig base så tett inn på livet, på samme måte som Adolf Hitler i sin tid ikke ville ha Tsjekoslovakia stikkende langt inn i tysk kjøtt og blod, på samme måte som treenigheten Engand, Frankrike og Israel forsøkte å vareta sine nasjonale interesser i Suezaffæren, og på samme måte som Sovjetsamveldet gjorde det i Ungarn og i Øst-Tyskland.

Slik har stormakter alltid gjort og kommer vel alltid til å gjøre. Det er bare demokratiske fjols som uavlatelig setter sine lands eksistens på spill fordi de ikke forstår den enkle historiske kjennsgjerning. I den forbindelse kan det være fristende å nevne den store demokratiske fredsfyrsten Nehru, som i likhet med de norske partipolitikere av 1940 gjorde landet nærmest forsvarslost, men dog hadde såpass at det selv kunne gå til angrep på den lille portugisiske koloni Goa hvorefter det nå stilles ansikt til ansikt med en lignende aggresjon fra det Røde Kina, som har holdt kruttet tørt og ikke er redd for å bruke makt.

Norge har ingen makt å sette inn i et stort krigsspill, men det har muligens sammen med andre nordiske stater makt til å holde oss utenfor krigen. Det er vårt syn nå som før, og det er bare blitt ytterligere forsterket gjennom Kuba-krisen.

Advokat Hjort
og dommerne

Også Nasjonal Samlings gamle nestkommanderende og hirdsjef advokat J. B. Hjort, som senere har omvendt seg seg så iherdig fra den mørke «nazistiske» fortid, synes at det er flere dommere som bør for retten enn de som hittil er stilt til ansvar.

Naturligvis tenker ikke «antinazisten» da på de norske dommere som dømte advokatens tidligere partifeller — for alt vi vet kanskje ført inn på de «nazistiske» avveier av nestføringen selv? —, men på enda noen flere tyske dommere, denne gang noen østtyskere som har dømt folk for å stikke av til vesten. Det er som kjent lett å se splinten i nestens øyne!

Vi for vår del er mere interessert i de norske dommere enn i de tyske, men kanskje det kan være grunn også for de førstnevnte til å ta seg ad notam advokat Hjorts ord i et innlegg i FARMAND:

«Det bør allerede nu presieres overfor dommere, som avsier dommer som den nevnte, at de som dommerne under Hitler, kan risikere et senere oppgjør. Under dette vil det ikke nytte dem å undskylde seg med at de adlød lover som makthaverne dengang ga.

Domstolene skal fremfor noe beskytte minoriteter og det enkelte menneske. Dommerne er ikke byråkrater, som skal adlyde sine overordnede befalinger. De skal bare adlyde «loven» og «loven» er mere enn den nasjonale rett.

Det ble fastslått i rettsoppgjøret med Hitler-folkene. Det var også Sovjet med på å fastslå».

Men altså, hvorfor slår ikke den på området meget sak-

For kan den fare politikere har bragt oss opp i demonstres tydeligere enn her har skjedd?

Som medlem av USA's krigsblokk og dermed selvskreven krigsdeltager i ethvert makt-eventyr enten USA eller Sovjetsamveldet, eller en av de andre deltagende stormakter på en av sidene setter igang, er vår stilling mere utsatt enn det som bragte USA på hysteriets rand og satte verdensfreden i fare. Washington og New York ligger 2,000—2,500 km. fra basene på Kuba og nærmeste amerikanske by av noen størrelse, Miami 300 km. borte. Av større amerikanske byer ligger New Orleans ca. 1,000 km. fra Kuba-basene.

KARDINALEN AVSLØRER PRESIDENTEN

HVA SPELLMANN KAN BERETTE OM
FRANKLIN DELANO ROOSEVELT.

Med det tyske SUCHLICHT som mellommann gjengir vi denne artikkel av Gerhard Hirsland i «Staatszeitung», New York nr. 9, 114. årgang om Roosevelts EFTERKRIGSPLANER:

Europeerne har ikke annet å gjøre enn å finne seg i det sovjetiske herredømme — håpet om at de i løpet av ti eller tyve år vil ha vent seg til det.»

Dette fromme ønske stammer fra en mann som førte sitt folk inn i en verdenskrig for å befri menneskeheten for tyranni og diktatur — Franklin Delano Roosevelt. Så sier i all fall New Yorks kardinal Spellmann i sin av Robert I. Gannon skrevne biografi «The Cardinal Spellmann Story», som er utkommet på forlaget Doubleday & Co., Inc.

Kardinal Spellmann har i denne bok adskillig å berette om denne president som man idag i graven bebreider at Sovjetsamveldet kom til å innta en slik dominerende stilling i Europa etter den siste krig.

kyndige advokat Hjort fast at det er andre enkeltmennesker enn østtyske flyktninger og andre grupper enn de advokaten nå tar i forsvar som har krav på beskyttelse, og som har vært utsatt for blodig urett i den aller mest bokstavelige forstand ved norske dommers virksomhet? Blant annet medlemmene i det parti han selv var med på å utforme?
E. N.

Denne nærhet fremkalte altså panikk i USA.

Hva så med Norge og Norden? Vi skal holde Nord-Norge utenfor, for selv et barn forstår hvor utsatt det er. Men Oslo ligger ca. 650 km. fra nærmeste russiske base, Stockholm 250 km. og København sølle 130 km.

Kan andre enn norske partipolitikere unngå å se galenskapen?

Bortsett fra den kjennsgjerning at Roosevelt hjalp til å ødelegge en diktator for å sette en annen i hans sted. Blir det i denne bok berettet om en grandios plan for oppdeling av verden, som vanskelig kan bringes i overensstemmelse med den siden Wilson helliggjorte folkenes selvbestemmelsesrett — og dermed Roosevelts moralske grunnlag for å tre inn i krigen.

Således gjengir kardinalen en samtale med presidenten i Det hvite Hus i året 1943, hvorunder Roosevelt fortalte ham at han ville treffe en avtale hvorefter Kina fikk det fjerne østen, USA Pazifik og England og Sovjetsamveldet skulle dele Europa og Afrika.

At europeerne herved ville trekke det korteste strå syntes allerede da å stå klart for ham, for han uttalte videre til kardinal Spellmann at denne plan ville resultere i et sovjetisk overherredømme over Europa. «England har jo overveiende koloniale interesser», slik blir han sitert.

Og kardinalen beretter videre om samtalen: «Det er selvsagt at de europeiske folk må foreta en veldig omstilling for å venne seg til Russland. Han (Roosevelt) håpet riktignok at den europeiske innflytelse i løpet av ti eller tyve år ville føre til at Sovjet mistet noe av sitt barbari.

Det er vanskelig å henvise kardinalens beretning til fablenes rike eller til og med å karakterisere den som løgn. Ikke fordi disse Roosevelts ytringer passer så perfekt inn i det bilde man nå alment gjør seg av hans politiske ferdigheter, men fordi man krampaktig måtte søke etter en grunn til at kardinalen foretok en slik fordreining av sannheten.

Således synes Roosevelts forhold mildt sagt å være en av de mest tragiske og skjelesvangre feilbedømmelser i verdenshistorien. Og påny er man tvunget til å sammenligne den nåværende politikk like overfor Sovjetsamveldet med den rooseveltske og finne foruroligende paralleller. For med Roosevelt døde ikke hans liberale tankegods, hvis farligste del er den urealistiske bedømmelse av Sovjetsamveldet, dets politikk, dets endemål og dets fredsberedskap, slik som vi forstår disse begreper.»

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

Gammel ljorestue på Øvre Ljøen. Nå er riksveien lagt tvers gjennom tunet

VIII.

Det har av forskjellige grunner vært et opphold i offentliggjørelsen av Hans Egede Nissens «Pastorale Erindringer». Men her kommer et nytt avsnitt. Fremover vil vi la dem alternere med «Dødsdansen i Prag».

Følgende historie er fra det sydlige. Det var her for noen år tilbake en prest, navnet usagt, som drakk vin i brylluppene. Han faldt i unåde hos «kaninene» — for å bruke Alexander L. Kiellands terminologi. En sortkledt deputasjon ble sendt til prestegården og fikk audiens. Presten spurte hva de høye herrer ønsket. — Med mange men og om fikk da sendelaget fremført sin klage over vinen. — «Me liga ikkje det». Med pastoral verdighet sa den således dadlede: «Vet dere ikke at Jesus gjorde vann til vin i brylluppet i Kana?» — «Me liga ikkje det helder», lød det indignerte svar, en form for moderne, radikal teologi i Vestlandske indremisjonsforbund, som ellers er 150 % rettroende. Da var han mere jordnær den indremisjonsleder som jeg vigslet i den hellige ektestand og som sa til meg i bryllupsgården — på mitt spørsmål om hvorfor det var vin på festbordet:

«Idag suspenderer vi tørrleggingen».

Det var bra at han ikke suspenderte sin kristne lære. Det har enkelte av vår tids prelater og sjamaner alene skammen av

i okkupasjonstiden som de vel-signere av snikløy og lønnmordere var. —

Men her blir ikke plass til noget Troels Lund: Daglig liv i Norden. — Jeg får over til temaet, som det heter i NRK. Som man ser av ovenstående ble det snart konfliktstoff til over pipa. Og de skjønne dager i Aranjuez som Schiller nevner i «Don Carlos», var forbi for godt i min aktive prestetid. — Det ble kamp på kniven. Jeg hadde nok flertallet av sindige bygdefolk med meg, men overalt i Norge hersker mindretallsdiktatur. Den totalitære makt ligger hos enkelte med førerinstinkt og som i Grunnlovens § 100 ser samfunnsfiende numero uno, for hvem pressen og åndsfriheten er en vederstyggelighet. Slike selvbestaltede førere er istand til å mørklegge og lyse i bann hele bygdelag, enn si da enkeltpersoner som våger å «tale Roma midt imot». —

Slike stakkars individer er varg i veum. De må enten skikk følge eller land fly. Ti bygdepavenes makt er anonym. Deres grunnlov lyder såher: I bygdenorge skal ingen lykkes!

Fort. side 7

Det landsødeleggende forbudet

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

Jeg tror det var en gang i 1938/39 at min venn, nå avdøde britiske konsul Aagaard, kom opp til meg på kontoret og spurte om det var lovlig av ham å etterkomme en anmodning av den britiske ambassaden i Oslo.

«Hva er det saken gjelder?»

«Ambassaden ber meg skaffe rede på hvilke elektriske kraftstasjoner det er som finnes i Nord-Norge».

«Kanskje det er uriktig å gi disse opplysninger?»

«Jeg ville nå kalle det for spionasje», sa jeg. «Jeg skjønner bare ikke hvorfor De skal samle inn disse opplysninger. Det er jo nok litteratur som kan gi ambassaden beskjed!»

Høsten 1939 ble herr Aagaard avløst av en mr. Gibbs, som kom over fra England med flere engelske funksjonærer i sitt følge.

Mr. Gibbs avla høyttidelig visitt, og fortalte herunder at han i verdenskrig I. hadde vært sjef for en torpedojager og tilbragt mesteparten av krigen med å dekke trafikken i kanalen.

Han og hans følge slo seg ned i det nye flotte hotell «Royal» og gav anledning til adskillig folkesnakk, da man syntes de oppførte seg så rart.

Således kjørte hver uke en eller annen av dem til Harstad i Lindseth sin bil, og en ungdom av dem trakk stadig rundt med en liten koffert, som han aldri slapp av syne. Var han i selskap stilte han kofferten slik at han kunne se den fra der hvor han satt. Så folk lurte svært på hva det var for noe i denne kofferten. Radio? Ingen visste.

Mens den britiske visekonsul, nordmannen Aagaard, var blitt avløst høsten 1939 av en ekte brite, ble den tyske visekonsul, svensken Jonas Edholm, avløst samme høst av en vaskeekte tysker ved navn Wussow.

Han var også hos meg på høyttidelig visitt, og jeg fikk vite at han kom fra Mandchura, hvor han hadde vært konsul et eller annet sted. Han slo seg også ned på «Royal», så der hadde vi nå alle hvepsene samlet.

Men for å ta et overblikk:

Høsten 1939 ble både det britiske og det tyske visekonsulat i Narvik overtatt av spesielt utvalgte folk fra vedkommende land. Hverken Det britiske Imperium eller «Det tredje Rike» kunne betro disse stillinger til utlendinger.

Så viktig var altså Narvik.

Regimentet hadde av divisjonen fått ordre til å passe godt på om der skulle forekomme noe mistenkelig. — Så en dag skrev jeg til byens politimester et brev av omtrent følgende innhold:

«Regimentet har interesse av å få vite hvilke opplysninger Politikammeret har om fremmede personer i byen. Da 2 av Regimentets offiserer er ansatt ved Politikammeret, ville Regimentet finne det praktisk om den ene av dem, solide og troverdige kaptein Strømsnes, som er passkontrollør, kunne få tillatelse til å rapportere ting av interesse.»

Svaret kom omgående og var kort og tydelig:

Regimentet kan ikke få de ønskede opplysninger, da dette er en politisak. —

Tonen var arrig. —

Nei, nei, men ta det med ro da mann! Jeg trodde bare det var noe som kalles samarbeide mellom myndighetene!

*

Her er en spionhistorie jeg gjerne vil fortelle, da den var oppe til behandling under rettsaken mot meg. Den illustrerer hva Norge forsto med «nøytralitet» og lik behandling av alle:

Sommeren 1935 fikk jeg brev fra min venn, redaktør Jacobsen i Moss (redaktøren av «Ragnarokk»). Han skrev og sa at en tysk Norgesvenn, ingeniør Vitalis Pantenburg ville komme å besøke meg, og anbefalte denne mann til min bevåkenhet.

Da Pantenburg kom, var jeg på Elvegårdsmoen, og dit kom også tyskeren. Han fortalte at han hadde reist meget i Skandinavia, at han flere ganger hadde vært på Svalbard og Grønland, og endte med å be om tillatelse til å fotografere norske soldattyper.

Kaptein Smiseth var dengang sjef for mitraljøsekompaniet. Jeg overgav tyskeren til ham, ba ham passe på at han ikke fotograferte noe av militær betydning, men forøvrig gi ham anledning til å fotografere noen kjekke karer fra regimentet. Smiseth gjorde som det var ham befalt.

Han gjetet Pantenburg en times tid og lot ham ta noen meget gode bilder av løytnant Valle og fenrik Harald Vassbakk. Jeg var imens inne i

B. Før 9. april

messa, og da jeg kom ut igjen var fotograferingen forbi. Den tyske ingeniøren sa nå takk for seg og reiste. —

Jeg hadde opptratt mot tyskeren på samme måte som mot franskmannen, bare med den forskjell at franskmennene fikk se mye som tyskerne ikke fikk. Etter anbefaling av den franske visekonsul i Narvik hadde jeg nemlig latt offiserer fra den lille franske krysser (jager?) «L'aiglette» få se både rifleskyting og skarpskyting med bombekaster. Offiserene spaserte rundt på plassen som de ville, da der jo ikke fantes militære hemmeligheter av noe slag på Elvegårdsmoen. Det ble ikke noe avisskriveri av dette, men av herr Pantenburgs visitt ble det en svare sjau. Jeg ble avkrevd en forklaring, og saken gikk frem og tilbake inntil Kommanderende general erklærte:

«Kommanderende General har sammenholdt oberst Sundlos forklaring med de bestemmelser som gjelder for utlendingers besøk på ekserseplasser og for fotografering. Det synes klart å fremgå at vedkommende utlending (Pantenburg) ikke har hatt opphold på ekserseplassen. Det har vært et besøk i løpet av dagen. Det kan ikke sies å være brudd på reglene. Vi har jo flere steder hvor der f.eks. går of-

(Fort. side 8)

Stemningsbilde fra Ofotfjorden

O. K.:

RUSSISK BLOKK-POLITIKK KONTRA AMERIKANSK EN VERDEN-POLITIKK

Kennedy har en tung arv å bære på

Den amerikanske utenriksminister i tiden like etter Tysklands kapitulasjon i 1945, James F. Byrnes skriver i sin bok «Ærlig talt» at russisk politikk gikk ut på å tvinge amerikanerne til å dele verden med seg.

På side 145 skriver Byrnes således:

«Og fremfor alt var det (London-møtet) en prøve på om vi virkelig trodde på det vi sa om én verden og det vi fremholdt om kollektiv sikkerhet — eller om vi var villige til å gå med på det russerne foretrakk, nemlig den adskillig lettere oppgave å dele verden i to innflytelses-sfærer.»

Det er nettopp dette striden står om også idag.

Den amerikanske utenriksminister Rusk bekreftet således i en artikkel i dagspressen for en tid siden at amerikanerne holdt fast ved sin en-verdens-politikk, mens russerne vil dele verden opp i blokker: et amerikansk imperium, et russisk imperium og flere nøytrale regionalstater, eller sammenslutninger.

Det er ingen grunn til å tro at russerne vil gi opp denne sin politikk, og innordne seg i et israelsk-amerikansk-én-verdens-projekt.

Veien frem til én amerikansk verden, går derfor bare via en krig med Russland og Kina. Den veien tør bli meget tung å gå, og for Norge, Danmark og kanskje Norden med betyrlig den sikkerlig total utslettelse.

Det er ikke korrekt når «Orbiter» i en artikkel i nr. 43 av «Farmand» skriver:

«Brutalt sagt hviler Sveriges frihet og uavhengighet på U.S.A.'s og NATO's slagkraft like meget som Danmarks og Norges gjør. Selv svensker innbilder seg ikke at et eventuelt seirende Sovjet-Samveldet ville respektere Sveriges nøytralitet under og etter et oppgjør mellom Øst og Vest. Det er bare Vesten som kan tenkes å respektere «nøytralitet».

Det motsatte er jo det riktige.

Hvis Amerika går med på Russlands politikk og deler verden i interessesfærer, så vil det nettopp bli plass for et nøytralt Norden. Det nøytrale Norden kunde da ruste opp — også med atomvåpen — og gjøre et angrep ulønnsomt.

Hvis amerikanerne holder fast ved sin én verdens politikk, så må på den annen side dette føre til krig.

En ting er å dø for et nøytralt Norden, enten det blir overfalt fra øst eller vest. Noe ganske annet er det å dø for den amerikanske negerkultur. Vi ønsker ikke at Norden skal bli ødelagt av krig, selv om vi der ved skulle redde den israelsk-amerikanske drøm om én bastardverden med de utvalgte på toppen.

Demokratene i Amerika drev samme én verdens politikk i 1939. Da var det Tyskland som stod i veien for én israelskledet verden. Derfor tvang Amerika England til å gå i spissen og erklære Tyskland krig. Den krigen kostet England dets imperium.

Sverige var det eneste land i Europa av noen betydning som klarte å motstå de alliertes press, og som derfor holdt seg utenfor krigen. Sverige er faktisk det eneste selvstendige land i Europa idag. Det har vist at det kan føre en nøytral politikk og har derfor utpekt seg som kjernen i en nordisk blokk som kan redde Norden.

Mere utviklingshjelp!

Hadde Norge brutt med England og gått inn i en nordisk blokk sammen med Sverige i 1939 så hadde vi sluppet tysk okkupasjon. Det vet også «Orbiter». Men fordi vi holdt på England og gikk sammen med England og stod i Englands sold, fikk vi den tyske okkupasjon.

Et nøytralt Norden var i tysk interesse. Et krigførende Norden var i engelsk interesse.

Det er idag Russlands interesse at Norden er nøytralt. Det må være en soleklar sak. Men det er i Amerikas interesse at Norden deltar i innkretsningen. Og for å verge seg selv kan Russland føle seg tvunget til å okkupere et nøytralt Norden så å si med en gang krigen begynner. Vi får da elendigheten fra 1940 om igjen. Hvis Norge gikk ut av Nato, brøt med England og gikk sammen med Sverige i en nøytral blokk, kunne vi holde oss utenfor. Men i en truende krig nå som før vil ikke England tillate Norge å være nøytralt. Altså akkurat det motsatte av det «Orbiter» skriver er riktig.

Det er noe alvorlig galt i selve logikken, når «Orbiter» skriver:

«Selv svensker innbilder seg ikke at et eventuelt seirende Sovjet-Samveldet ville respektere Sveriges nøytralitet under og etter et oppgjør mellom Øst og Vest.»

Vi kan vel gå ut fra at det etter et «oppgjør mellom Øst og Vest» kommer til å se temmelig miserabelt ut i «et eventuelt seirende Sovjet-Samveldet». Derfor kan vi godt tenke oss at det lar et velrustet og nøytralt Sverige — og enda mere et Norden — i fred både under og etter «oppgjøret». Vi kan også godt tenke oss, at for et Sverige som går inn i Nato, og blir med på «oppgjøret» fra første dag, — slik som Norge — vil det bli temmelig likegyldig enten Sovjet-Samveldet blir «seierherre» eller ikke.

Det er derfor noe uendelig tragisk over «Orbiter» og folk ellers som er villige til å ødelegge hele fedrelandet sitt og utrydde sin egen nasjon for å berge amerikanerne og deres forlorne demokratiske system og utopiske drøm.

Nå kan en være fristet til å si at nordmennene slett ikke fortjener å komme løs fra England og få lov å være nøytrale i neste krig. De fortjener å få lønn for den nederdrektige behandling de har gitt Quisling fordi han reddet landet fra ødeleggelse i 1940. De fortjener å få lov å komme inn i Fellesmarkedet sammen med de britiske herrer og å få lov å være med på forsvaret av det Tyskland de ødela i 1940—45.

Nå blir det vel neppe heller noen tilintetgjørende strategisk atombombing i en kommende krig. Det er grunn til å tro at det «bare» blir en ny Korea-krig — i Europa, eventuelt med

(Forts. side 6.)

Et bidrag til feiringen av Olaf Gulbransson

Den store norske karrikaturtegner og kunstner Olaf Gulbransson som døde for noen år siden er blitt behørig feiret i pressen, i fjernsynet og ved en utstilling av tegninger og malerier fra hans hånd i Nasjonalgalleriet, formodentlig fordi det i år er 60 år siden han begynte å tegne i «Simplizissimus». Også kollega Hydte i Aftenposten har ydet sitt bidrag til jubileumsutstillingen og for sikkerhets skyld med en rask oppussing av Gulbranssons nasjonale glorie, som vel var noe anløpen siden han tilbragte en vesentlig del av sitt liv i det fryktelige Tyskland, hvor barbariet som kjent hersker. Etter at verdenskrigen var falt i grus og det nasjonalistiske styre i Tyskland var falt i grus har Gulbransson etter hva Hydte vet å berette

fortalt ham «med egen munn» om hvor «god nordmann» han hadde vært.

Det kan godt være Olaf Gulbransson i likhet med så mange andre så det som en patriotisk innsats å ta avstand fra Nasjonal Samling til fordel for den tyske okkupasjonsmakt i Norge, representert ved Terboven. Skjønt vi aldri har hørt noe om det før.

Imidlertid var det ikke Olaf Gulbranssons forhold til NS vi mente å drøfte her selvom Hydte og Aftenposten inviterer til det. Det får være som det vil med det, vi synes nå han var en stor kunst-

Olaf Gulbransson, som døde for noen år siden, er blitt behørig feiret i pressen, i fjernsynet og ved en utstilling av tegninger og malerier fra hans hånd i Nasjonalgalleriet.

ner på sitt felt enten han delte vår politiske oppfatning eller ikke, og er stolt over at han var nordmann, enten det nå var en «god» eller en «dårlig» sådan for å holde oss til den aftenpostiske vurdering av kunstner. (Forts. side 7)

Om det regner eller solen skinner, griser Gulbransson, som ikke originalt tegner, stadig til sin store gamle kunstnerpære. Under den maler han også sine brevsider.

Under dette bilde skrev SIGNAL: I sitt hus ved Tegerneseer går han alltid i et antrekk av rendyrskinn (når han ikke akkurat ligger prustende i vannet) og hans kone (ovenfor i midten) bruker også norske klær

DEN GULE FARE

(Forts. fra side 1)

est tenkelige levestandard for en bagatell og la seg til og med noe opp av deres sparsomme lønn. De kinesiske arbeidere kunne holde det gående på en bolle ris om dagen, fordi deres legemer så lenge var blitt tilvent dårlig føde i små porsjoner. De hvite krevet naturligvis bedre mat. Resultatet var alvorlige arbeiderproblemer. — Spenning mellom de to raser var det uunngåelige resultat og det varte ikke lenge før det forvandlet seg til åpent hat.

Kineserne har alltid betraktet seg selv som overlegne i forhold til de hvite. Gjennom hele Kinas kjente historie kan vi se massevis av eksempler på denne holdning fra kinesernes side. Kineserne ønsket aldri fremmede i deres land, og i århundrer gjorde de alt de kunne for å holde dem borte. Dette er grunnen til en alltid har sett på Kina som et underlig, mystisk land. En fikk vite så lite om det.

Da kineserne kom til Kalifornia for å grave gull bragte de med seg denne innstilling om overlegenhet. I USA refererte de til hvite som «hvite djevler» eller «fremmede djevler» — (skjønt det selvsagt var de som var fremmede). Kineserne ønsket ikke omgang med hvite, de bodde i sine egne bydel, deres «Chinatowns», og gjorde alt de kunne for å isolere seg selv, til og med i den utstrekning at de faktisk etablerte sine egne lover og egen regjering. De samlet seg i grupper kjent som *tongs*, som imellom støtte sammen i kamper kjent som *tong wars* (tong-kriger). Disse kamper ble utkjempet om saker som bare hadde interesse for kineserne skal det innrømmes, kineserne prøvet aldri å starte en krig mot de hvite. Imidlertid var det ikke trygt for en hvit å besøke Chinatown når *tong-kriger* raste, streikfukler var en fare, på samme måte som flyvende kniver og økser.

Disse *tong-kriger* fortsatte helt inn i nittenhundreogtreveårene. De dannet en flekk på ansiktet til de amerikanske byer og viste at kineserne var lastefulle, blodtørstige og hovedsakelig interessert i sine egne affærer uten særlig bekymring for det land de hadde trengt inn i.

De Chinatowns som kineserne opprettet i dette land og spesielt den veldige i San Francisco var fengslende og maleriske steder å besøke og å utforske, og noen av dem er det fremdeles i en viss utstrekning. Men de var kjennetegnet ved skitt og sykdommer og vond lukt. Den berømte fotograf Arnold Genthe, hvis spesialitet det var å fotografere San Franciscos Chinatown i nittiårene, og som var tilbøyelig til de groveste overdrivelser når det gjaldt kinesisk talent og skjønnhet, sa at kineserne laget kunst av søppel.

Dette kan være sant i noen utstrekning, men det er likevel et faktum at de arbeidet med søppel.

I San Franciscos Chinatown blomstret laster av enhver art ved århundreskiftet. Kinesiske kvinner ble importert fra Kina i stort antall for å drive prostitusjon, opiumsdepoter opptok et stort antall bygninger i bydelen, spillebuler i strid med statens lover ble drevet overalt. Det er et velkjent faktum at kjønnsykdommer var spredt viden om i San Franciscos Chinatown, selv blant gutter så små som i tiårsalderen som besøkte bulene i Jackson Street og andre skumle steder i det ynglende kinesiske kvarter.

Helsetilstanden var så dårlig i San Franciscos Chinatown i denne fin-de-siecle periode at i 1901 trodde man virkelig at byllepest raste gjennom den orientalske bydel og tre hundre pund svovel ble brukt til å røke Chinatown.

Men *tong-kriger* og skitt var ikke de eneste problemer kineserne bragte med seg til dette land. Den virkelige gule fare dengang var at kineserne som flommet inn i Amerika skulle fylle opp landet og eventuelt dominere USA helt i kraft av antallet. De strømmet inn i Kalifornia i en forbausende og tilsynelatende uendelig målestokk. Innbyggertallet i San Franciscos Chinatown i nittiårene var omkring tredve tusen: alle disse mennesker stuert inn i et ni kvartaler langt og tre kvartaler bredt område — begrenset av Bush, Broadway, Stockton og Kearny Street, slik som idag. Det trenges ikke stor fantasi for å forestille seg overbefolkningen i bydelen, eller til å bli klar over hvor mange kinesere som måtte bo i hvert rum i Chinatown.

Våre forfedre innså at det måtte tas drastiske skritt og de tok dem. Geary Act, som utelukket alle kinesere fra de ame-

rikanske kyster, ble utstedt i 1892. Mektige kinesiske organisasjoner i Amerika bekjempet denne lov og brukte uhyre summer på å motarbeide den. Høyesterett i USA erklærte imidlertid at Geary Exclusion Act var konstitusjonell og så ble den gigantiske flod av kinesere til Amerika redusert til det forholdsvis lille antall som kunne smugles inn.

Utstedelsen av Geary Exclusion øket det raseri kineserne lenge hadde følt mot Amerika. Med årene som har gått, med endrede levevilkår og med flere generasjoner kinesere som har vokst opp, ser en ikke meget åpent hat mot de hvite hos den amerikanske kineser av idag. De fleste Chinatowns består for det meste av raritetsbutikker, barer og restauranter, som selvsagt er avhengig av den hvite manns dollars for å kunne eksistere. Men leilighetsvis kan en imidlertid se litt av hatet, eller uviljen eller undertrykket overlegenhetsfølelse komme opp til overflaten hos kineserne i amerikanske Chinatowns. Jeg har selv erfaret å bli forbannet voldsomt av noen kinesere i New Yorks Chinatown på et bortgjemt sted hvor det ikke var andre hvite tilstede. Det er min mening at den dypt rotfestede uvilje mot alle «fremmede» som så lenge har eksistert hos den kinesiske rase fremdeles manifesterer seg blant kineserne på små og store måter.

Denne følelse spiller en stor rolle når det gjelder den gule fare av idag. I Røde-Kina sulter millioner og arbeider seg ihjel, de ser for seg deres kommunistregjeringens fullstendige fiasko. Og de vet at mens dette er et liv som de ikke kan slippe bort fra, så lever amerikanerne godt, spiser god og tilstrekkelig føde og blir velstående under kapitalismen. En bitter misunnelse brenner inni dem, og misunnelse er bare et skritt fra hat. Det vaklende røde regime spiller på

RUSSISK BLOK-POLITIKK KONTRA —

De krever opptagelse i FN for de selvstendige forente republikker
Tchaff-Tchaff og Guili-Guili

Forts. fra side 5

taktiske atomvåpen, hvor de som er med i NATO og «Fellesmarkedet» får bære byrdene. — Hvorefter amerikanerne vil måtte akseptere de kalde kjensgjerninger og gå med på å dele verden i en russisk og en amerikansk interessesfære, og som konsekvens også godta «troika» prinsippet i F. N.

Amerikanernes én verdens politikk er dømt til å mislykkes, fordi den går mot verdensviljen, og fordi den fører til atomkrig og verdensødeleggelse. Det gjelder nøyaktig det samme for F. N. som det gjaldt for Nasjonenes Forbund.

En verdens-idéen må føre til krig. Det som Quisling skrev om N. F. gjelder også idag:

«Den kollektive fredssikring som man påberoper seg er uten annen realitet enn den at den innebærer en god chance for å lage en verdenskrig ut av en lokal konflikt.»

«Vi krever derfor sterkt og ubetinget hevdelse av Norges nøytralitet og at nøytraliteten og landets fred sikres ved

at forsvaret styrkes hurtig og effektivt.»

«Bevisst eller ubevisst er det (N. F.'s) en politikk hvis mål er å bryte ned folkenes naturlige nasjonale organisasjon for å virkeliggjøre den internasjonale verdensrepublikk.»

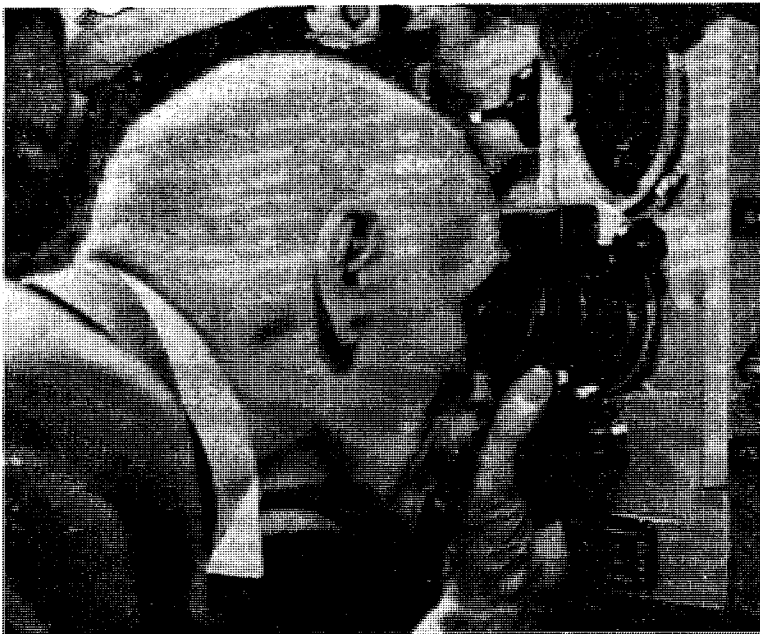
«En babelsk blanding av alle nasjoner og raser slik som liberalismen og marxismen tilstreber, ødelegger hver enkelts egenart og verd.»

(STORNORDISK SAMBAND)

Den gang var det marxistene som hadde sjansen og viljen til å lage én bastardverden. Idag er det liberalistene, mens Russland synes å ha slått inn på en nasjonal kurs. Men det gjør ikke saken bedre for oss. Derfor er det en plikt for enhver nordmann som er glad i landet sitt å gå inn for en nasjonal nordisk blokk, som rustet opp og i selvforsvar vil vende kanonene både mot liberalister og marxister.

O. K.

Det var en gang - -

Knut Hamsun tok levende del i krigsendelsene. Ved en leilighet bad han om å få se en tysk ubåt og det fikk han naturligvis lov til. Her er han fotografert mens han kikker i periskopet

dette hat, får det til å flamme enda høyere ved å spre den løgn at kapitalist-Amerika går frem fordi det er en ond, grisk, selvgod, kommunisthatende nasjon. Men styrerne kan selv se at kommunismen slår feil i Kina og at kapitalismen har hell med seg i Amerika, og dette bitre tap av tro på deres marxistiske doktriner forårsaker en dyp skuffelse som bare kan resultere i større hat.

Dette økede hat gjør dagens gule fare større, fordi de røde kinesere samtidig som deres filosofi faller sammen holder på å få til disposisjon atom- eller vannstoffbomber. De kan ha dem alt når dette trykkes eller like etterpå. Det er min tro at Røde Kina vil bruke bombene mot USA like etter at det får dem, hvis ikke USA tar faste skritt til å slå Kina ned og det straks. Mine grunner for å tro dette er:

1. Hatet mot den hvite rase som har eksistert så lenge blant kineserne. 2. Hatet mot Amerikas kapitalistiske system, som er den motsatte ende av melkeveien fra de marxistiske økonomidoktriner som de kommunistiske kinesere elsker så høyt. 3. Utålmodigheten som har gitt

seg tilkjenne på forskjellig måte blant de røde kinesere siden kommunismen overtok Kina i 1949 — en utålmodighet etter å få gjort ting i en fart, kan lett lede til den øyeblikkelige bruk av vannstoffbomba. 4. Fiaskoen med «det store sprang fremover» og bitterheten og skuffelsen som følge av den. 5. Den stadig tiltagende styrkelse av bambusteppe maskerer de røde kineseres aktivitet og betyr utvilsomt at de holder på med noe de ikke vil vi skal vite om. 6. Det fryktelige overbefolkningsproblem som Kina står overfor. Jeg tror at Kina faktisk ville hilse velkommen tapet av flere millioner av befolkningen hvis en hevn fra USA fremkalte dette. Jeg tror Kina ville anse dette som en billig pris å betale for ødeleggelse av dets fiende, og det ville være den mest direkte måte å løse det overbefolkningsproblem som nå kveler Kina. 7. Rene desperasjonen. Røde Kina er i dårlig forfatning på så mange måter, og regjeringen vakler så farlig — med voldsomme utrenskninger igangsatt av Mao Tse-tung for å forsøke å holde katastrofen borte — at de kinesiske kommunister vet at de ikke har lang

Pastorale - -

(Forts. fra side 4)

Og er Nidstangen reist, da får en kjenne det som Garborg kveder:

Vi lever midt i en villmanns-
tid
med blinkande knivar og ne-
vestrid
og livet er som en blod-
draum. —

Det er det gamle germanske, hedenske krigerinstinkt som kveikes pånytt, og den enkelte står godt til for hugg...

Und willst Du nicht mein
Bruder sein
so hau' ich Dir Dein Schädel
ein.

Jeg skrev en rekke artikler i «Aalesunds Avis» og andre periodiske skrifter om ukirkelighet, om moderne tigger- og løpemunker, og last men but not least, — om det landsødeleggende forbud, det som førte til, at det ble smuglet fusel og metanolvarer «fra grensen og ut til de drivende garn». Eller omvendt. — Da kom Aasgaardsreien med anonyme perfide brever og oppsett som i dertil innrettede organer haglet ned over mitt syndige hode. Det var ikke fra min menighet styggedommen stammet, men fra Broder Solems standkvarter og forbudsfolkets centrum i Ålesund. En gang gikk jeg i fullt ornat ned til bedehuset, kirken lå på

tid igjen. De vil regne med at det er bedre å bruke vannstoffbomba mot deres fiender selv om det betyr selvutslettelse enn å se regimet falle sammen, hvilket ville avsløre for verden at kommunismen er gal.

Og nå er det en ny fase i utviklingen av den gule fare. Hong Kong som lenge var himlen for flyktninger fra Røde Kina er fylt så den renner over. Grensene er lukket og ikke flere flyktninger kan tas opp i den britiske koloni. Så åpner den godhjertede, menneskevennlige Uncle Sam sine armer og sier: «Jeg skal hjelpe dere» til de tusener av flyktninger som begjærer frihet fra den kinesiske kommunismes onde.

En slik holdning ubremset vil føre til et USA befolket av flere orientaler enn av hvite og negere. Det gode våre forfedre utførte da de stanset den kinesiske flom fra å drukne nasjonen vil bli ødelagt av våre kortsynte ledere som ikke kan se de dårlige resultater av handlinger de betrakter som gode.

Kineserne har forårsaket U.S.A. vanskeligheter i mange årtier og nå er den kinesiske kommunismes gule fare og overbefolkning den største trussel av alle. Vi kan ikke ta hensyn til det skrik om «agresjon» som vil stige opp fra de kommunistiske og nøytrale nasjoner. Det er bedre å bli katalogisert som «agressor» og forbli ilive enn å helle til pasifistene, avholde seg fra å bruke makt, og bli blåst bort fra jordens overflate.

et høyt sted i Sunnlyven — for å minnes B. B. — og hørte på en forbudspredikant ved navn Sæther, som la ut om det farlige heimabrygg. «Vi tør ikke sende våre unge på ferie til Sunnlyven» proklamerte taleren. Da reiste jeg meg og avbrøt taleren, arresterte hans bemerkning og tillot meg med det samme å gi ham en leksjon om smuglertrafikken på hans eget hjemsted Ålesund. Han hadde evig nok med å skru igjen disse illegale kraner — sa jeg. Møtet ble oppløst i panikk. Mindretallsdiktaturets skrekkegimenter avtok fra orkan til laber kuling. Broder Solløs's stallbrødre gikk da så vidt at de bad for meg i et bedehus. Dette gjorde dog ikke mine forbudsredne kolleger i kappe og krave. De satte igang en løgnpropaganda mot meg med sladder til menighetsråd i andre bispedømmer. Jeg fikk ved et tilfelle fatt i en del av dette stoff og vedkommende måtte pent gå til Canossa, for mine sønners og hustrus skyld.

Ved en skjebnens ironi møtte jeg under en reise lenge etter en av hovedaktørene i kampen mot meg på grunn av mitt syn på det diabolske forbud. Han var med respekt å melde full og var til overflod i følge med en sønn av en av de andre lanseknektene i forbudsbrigaden... Mange var sikkert i god tro, men de glemte at forbud er den dyreste reklame for flaskeforet. Før jeg forlater dette triste emne — foreløbig — må jeg i parentes si at jeg senere i utlandet møtte nok en sønn av en av forbudets storgurur. Det var et tragisk syn. Han var rett og slett påseilet og fortalte meg at etter hans mening hadde faren skylden for miseren. «Han måtte alltid ut, når han en sjelden gang dukket opp i hjemmet» — sa den fortapte sønn. —

Midt opp i alle kalamiteter fikk jeg dog anledning til å skjønne min prestegjerning og reiste bygden rundt på bibellesning og sykebesøk, dessuten fikk jeg nødsaget Kirkedepartementet til å foreslå for Stortinget en bevilgning av 72.000 kroner til ny prestebolig. Den ble ferdig i 1922. Størstedelen

ren. Bladet hørte ellers i parentes bemerket i okkupasjontiden selv til denne siste kategori, og tjente grovt på det — slik vi tror det kommer til å tjene på enhver politisk konstellasjon i dette land.

Vi vil gjerne nå etter at de andre er ferdige også bringe et bidrag til den fortjente hyldest Olaf Gulbrandsen er blitt tildelt, og hva er naturligere enn å gjengi hva det kjente tyske propagandablade «Signal», som utkom på en rekke sprog, blant annet norsk, har å si om vår store landsmann i sitt nummer for 25. august 1940. Det er naturligvis litt pussig at Gulbrandsen med sin hyldeske attest for «god nasjonal holdning» blir så fetert i dette nasjonalsosialistiske propagandablade, men det må vel da skyldes at kunstneren på det tidspunkt da seiren fulgte de tyske våpen som så mange av de «gode» ennå ikke hadde oppdaget at det var krig fortsatt trass i alle høytidelige avtaler, og ennå ikke hadde fått attest av Aftenposten.

«Signal» bringer altså en rikt illustrert artikkel om et «besøk hos karrikaturtegnere i München» og en stor del av billedstoffet konsentrerer seg pussig nok om Olaf Gulbrandsen, som villig har posert for fotografen med samt sin familie. Han har også stillet tegninger til disposisjon.

Selve teksten sier ikke så meget om Gulbrandsen, men det kan vel i forbindelse med jubileet være av interesse å høre litt også om hans berømte

av prestegårdens benefiserte bruk på Korsbrekke dyrket jeg opp og bygget en rausmar mot bygdaelven som har reddet en del av den verdifulle eiendom. Her ble jeg storartet hjulpet av 40-50 bønder — som etter en lang arbeidsdag — mot kveld kjørte mange hundrede kubikkmeter gneis og granitt fra det nydyrkede areal ned i elven. Dette var dugnad, den gamle norske sameksistens på landsbygden i praksis. — Hva «far sjøl» kunne bidra med da var bare boller og kaffe fra baker Frøysa. —

Olaf Gulbrandsen -

(Forts. fra s. 5)

Denne fotomontasje innleder det tyske blads artikkel om Simplizissimustegnerne. Underskriften var: Et samvær i Hofgartenkafeen etter redaksjonskonferansen. Til venstre for Thöny sitter den humørfylte hovedredaktør for SIMPLIZISSIMUS, Walter Foitzik, ved siden av ham igjen Karl Arnold. Han kan naturligvis ikke la være å stille serveringsdamen et kinkig spørsmål — Schilling og Schulz lytter fornøide. Men hvor er Olaf Gulbrandsen? Han «svever» bare over alle.

kolleger i «Simplizissimus», som tydeligvis har avfunnet seg meget godt med det nasjonalsosialistiske styre. Men altså, over til bladets tekst:

«De fem karikaturtegnere hvis portretter og selvkarikaturer «Signal» bringer her, har siden før 1900 sammen med forleggeren Albert Langen gitt det verdensberømte satiriske tidskrift «Simplizissimus» dets preg. Meget har de i dette lange tidsrum opplevd sammen og med sitt «Simpl.». Hva som imidlertid er det bemerkelsesverdige: ennå idag møtes disse fem hver tirsdag til redaksjonskonferanse, ennå idag er det deres ånd som preger tidsskriftet. Eduard Thöny og Wilhelm Schulz er idag over sytti år, Gulbrandsen er ikke langt fra det samme, men deres ukentlige tegninger viser allikevel usveket friskhet og et kunstnerisk høyt nivå. De er altså den levende bekræftelse på at en god latter forlenger livet. Bortsett herfra er det karer av format, originaler med personlig egenart. Nordmannen Olaf Gulbrandsen bor ved Tegernsee, og da han selv er et stykke natur, er han neppe til å få bort fra sine fjell. Eduard Thöny, en ridderlig kavalier av den gamle skole, bor ved Ammersee og malerdikteren Wilhelm Schulz i München. Erich Schilling er den eneste ungkar blant de fem, og endelig Karl Arnold, en uhørt vittig selskapsmann, bor riktignok også i München, men er allikevel litt av en globetrot-

ter. Han våget seg ikke bare gjentagende ganger fra det gemyttlige München til Berlin, men var også ofte i Paris og kjenner fremmede land og skikker. Selv om de alle forlenget er berømte og tjener gode penger, er de fremdeles ekte bohémnaturer. De sitter i små røkfulle kneiper, gleder seg ved livet, og ennå har ingen av dem anskaffet seg en kjempebil. Selv Karl Arnold, den grånedde yngste blant dem, tilbakeviser med forakt tanken på å anskaffe seg et slikt kjøretøy. «Hvorfor skulle jeg det,» spør han indignert og legger overlegent til: «Jeg kjøpte jo heller ikke i sin tid noen sporvogn!»

Teknisk student

søker hybel i Oslo eller omegn. Bill. mnrk. «Fra desember».

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Se her, John, vi danser «Integration Twist»!

Quisling fikk -

(Forts. fra s. 1)

Terbovens øyne. Han hadde da i et selskap for sine nærmeste medarbeidere, hvor det visstnok var blitt drukket temmelig meget, uttalte seg nokså åpent og hadde skrytt av at han var Hitlers personlige representant og at det var hans hensikt å om-danne Norge til en uinntagelig festning som kunne holde ut hvor lenge det skulle være. Han følte seg temmelig sikker, idet han jo hadde en halv million soldater under seg, og han skulle også vite å forsvare landet til siste mann.

Ja, dette var nyheter, dystre nyheter. Da jeg fortalte det til Quisling, ble han meget blek og jeg så at han var rasende. Jeg tror det var denne meddelelse som bevirket en forandring i Quislings forslag til Hitler om den fremtidige ordning, nemlig den at det ble foreslått at de tyske soldater i Norge skulle stilles under den norske ministerpresidents kommando som en slags fremmedlegion. Dette spesielt også på bakgrunn av den fare for Norge en regnet med fra russisk side etter at tyskerne hadde måttet gi opp forsvaret i Finnmark.

Vi merket også at Terboven plutselig viste en langt større interesse for landets forsvar enn tidligere, og dette tydet ikke godt. Særlig da han så smått begynte å bygge bunkers og andre forsvarsanlegg rundt omkring i Oslodistriktet, ble vi temmelig betenkte.

Det ble vanskeligere og vanskeligere å ha med Terboven å gjøre og det var umulig å få hans tillatelse til å disponere rullende materiell til transporten av de norske studenter og de politiske fanger. Da samtidig Tyskland i enda større grad ble utsatt for bombeangrep, ble det et hovedspørsmål for oss å få flyttet alle norske som med makt var bragt til Tyskland og som enten befant seg i konsentrasjonsleirer eller studerte ved forskjellige universiteter.

Jeg hadde mange samtaler med Quisling i den anledning og måtte meddele ham at det var umulig å få organisert hjemsendelsen ved norsk hjelp. Quisling bad meg da så hurtig som mulig igjen å reise til Ber-

lin og beklage meg over de hindringer Terboven la iveien. Samtidig skulle jeg underhånden anmode grev Folke Bernadotte om å yde oss bistand og eventuelt å stille det svenske Røde Kors til disposisjon for flyttingen av de norske studenter og fanger.

I midten av desember var jeg igjen i Berlin, hvor jeg straks oppsøkte mine bekjente fra Reichssicherheitshauptamt. Jeg tok bladet fra munnen og beklaget meg temmelig sterkt over at det ikke var lyktes å få dannet en organisasjon til å ta vare på de norske studenter og fanger. Jeg fremholdt at jeg syntes det var komisk at den tyske Reichskommissar skulle motsette seg dette foretagende, som var godtatt av Reichsführer Himmler.

Før jeg gikk hjem til hotellet fortalte jeg v. Loev at vi hadde henvendt oss til den svenske Røde Kors-president grev Folke Bernadotte og bedt ham om hjelp. Vi hadde ikke funnet annen utvei og saken lå oss meget på hjertet. Det ville glede oss om Reichsführer Himmler fremdeles ville vise den samme interesse for å hjelpe oss. Som alltid ble jeg møtt med velvilje og han lovet meg at saken skulle bli foredratt for Himmler, slik at denne var forberedt når henvendelsen kom fra det svenske Røde Kors.

Såvidt Finn Størens opptegnelser. Som man vil vite ble de norske fanger tilslutt tatt vare på av det svenske Røde Kors med Himmlers samtykke, og så får da enhver selv trekke de nødvendige konklusjoner om det norske okkupasjonsstyres innsats.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lade-
moen kirke - Voldsmånde

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING
Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

NYDELIGE «EUROPEERE»!

Efter initiativ av vår gamle venn Terje Wold har vår likeledes gamle kjenning Trygve Lie fått istand et slags sekretariat for de siste dages europeere. Det holder til sammen med C. J. Hambro i Skovveien 20 og har derfra utsendt et opprop om å gå med i Fellesmarkedet (men naturligvis bare hvis moderlandet England gjør det). Oppropet er undertegnet av ca 475 personer, hvorav hele 5 % er bønder eller småbrukere (de fleste av dem med sterk politisk slagside). Videre har 57 arbeidere sluttet opp om aksjonen sammen med 80 direktører og 150 embetsmenn eller offentlige funksjonærer — hvorav 40 professorer, prester, biskoper og annet fint folk. Den presse som så iherdig og ensrettet går inn for vår engelske politikk er representert med 28 underskrivere. Dertil kommer naturligvis en bra samling med sakførere, samt endel stortingsmenn som allerede på forhånd har de-

NARVIK —

(Forts. fra s. 4)

fentlige veier tvers gjennom ekserserplasser.

Fotograferingen synes å være helt betryggende kontrollert, så heller ikke denne kan sies å være noe brudd på gjeldende regler eller å ha medført noen skade.

Laake (sign.)

Birger Ljungberg
(sign.)

Kommanderende General's skrivelse var av 19. november 1937 og stilet til Forsvarsdepartementet.

Det kan tilføyes at Vitalis Pantenburg har skrevet flere bøker om det høye nord. En av dem behandler «Sovjets grep om Nord-Skandinavia», en annen, som forøvrig er utgitt i hans kones navn, skildrer en tur med pulk gjennom lappenes rike i vinternatten. Den heter «Lapin Hullu».

Det var imidlertid folk i dette land som ikke brød seg om Kommanderende Generals erklæring. Den passet ikke inn i deres engang oppgjorte mening, så legenden om mitt «samarbeide med tyske spioner» ble holdt vedlike. Under vitneforklaringen som ble tatt opp i Narvik høsten 1946, optrådte der således en gammel kall fra Liland i Ofoten, og han fortalte at jeg en sommer inne på moen hadde hatt besøk av en tysk offiser:

«Oberst Sundlo fulgte denne offiseren ned til kjøpmann Hansen i Bjerkvik, hvor han fikk nattlosji, og denne offiseren var tysker. For dattera mi tjente dengang hos kjøpmann Hansen, og hu så at

Selv i England har forståelsen begynt å våkne. Her er noen av forgrunnsfigurene i NATIONAL SOCIALIST MOVEMENT med lederen Colin Jordan tilvenstre. VG liker ikke utsendet på herrene, men det er kanskje gjensidig, og under enhver omstendighet er det et noe pussig grunnlag for politisk vurdering.

monstrert sitt standpunkt ved å stemme mot Grunnloven. Av underskrivere nevner vi ellers følgende, som ikke tør være ukjente for dette blads lesere, selvom de ikke akkurat inngylder tillit: Hovedprest C. Bonnevie-Svendsen, direktør Tore Gjelsvik, redaktør Oskar Hasselknippe, høyesterettsadvokat Jens Chr. Hauge, rektor Alex Johnsen, husmor Margrethe Parm. Vi håper de som har bebreidet «Folk og Land» det dårlige selskap vi er kommet i, vil befinne seg vel i Terje Wolds og Trygve Lies ny europeiske selskap.

SVART RASEBEVISSTHET

Alle våre negerelskere har naturligvis rett i at vi også har noe å lære av negrene, blant annet dette: Oppdragelsesministeren i Nyassaland, Kanyama Chiune, har anordnet at det på landsfotballaget mot Ghana bare må brukes sorte afrikanere. «Dette er et afrikansk land,» sa han, «og derfor kan det bare representeres av afrikanere.»

SS-KAMERAT PRINS BERNHARD

Amerikaneren Alden Hatch har skrevet prins Bernhard av Nederlands biografi og boken er nylig utkommet i Nederland. Det heter i boken blant annet: «De som hevder at prins Bernhard engang bar den svarte uniformen til SS, har rett, og det er på tide å forklare under hvilke omstendigheter dette skjedde.» Hatch forsikrer at prins Bernhard sluttet seg til «det motoriserte SS» i Berlin for å unngå en nyinnført eksamen ved universitetet i ideologisk innstilling. Medlemmer av SS behøvet ikke å underkaste seg denne prøve. Så nå er vel alle de gode og kongetro både

denne offiseren hadde med seg noen bøker på tysk. Det er sikkert det. For dattera mi kan tysk hu!»

Gamlingen skalv av bevegelse da han fortalte dette, men han var i god tro stakkars. Han var en av de mange som var blitt fanget inn av løgnpropagandaen.

histen og pisten lettet, for bortforklaringer av denne art har man naturligvis aldri hørt før.

FORSØMTE RAPALLO-SJANSER

I en omtale av det intervju «Deutsche Soldaten-Zeitung» bragte med den avsatte tyske Moskvaambassadør Kroll skriver «Reihn-Neckar-Zeitung» om førstnevnte blad at det iallfall stiller seg kjølig til Bundesregjeringens politikk og urokelig spiller stykket om forsømte Rapallosjanser på pianoet. Hvis vi var tyskere og kunne øve noen innflytelse på landets politikk, så er vi redd for at vi kom til å spille firhendig sammen med «Soldaten-Zeitung».

BOMBER I PETERSKIRKEN

For ikke så lenge siden ble det påny forøvret et bombeangrep i Peterskirken i Rom. Det ble anrettet endel skade, men ingen personer led overlast. Pussig nok omtales ikke en slik ting i den ensrettede presse, som ellers med begjærighet kaster seg over selv de mest bagatellmessige antisemittiske smørerier, skjønt det jo her dreier seg om kristenhetens mest sentrale helligdom.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Abonnementspriser
fra 1/1 1963:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—
pr. halvår i Skandinavia.
Utlendet: Kr. 40,— pr.
år, kr. 20,— pr. halvår.
I nøytralt omslag innen-
lands: Kr. 46,— pr. år,
kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg inntil 1/1 1963 kr.
0,75 - senere kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr.
mm og spalte.

Bruk postgiro nr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land